

Diario de avisos y noticias

Portaveu del Partit Republicà Radical-Socialista Català

DON MIGUEL MURALL RAVANALS

MÉDICO

FALLECIÓ EN UTEBO (ZARAGOZA) EL DIA 14 DEL ACTUAL

(E. P. D.)

Su madre doña Juana Ravanals, Vda. de Murall; sus hermanos, Teresa, Francisco, Anita y Viriato; hermanos políticos Teresa Sales de Murall, Pepita Lluch de Murall y Damián Aragonés Puig; tíos, sobrinos y demás parientes

al comunicar a sus amigos y conocidos tan irreparable pérdida, les suplican se sirvan asistir a los funerales que, para el eterno descanso de su alma, se celebrarán el próximo sábado, día 23, en la Iglesia de Nuestra Señora del Rosario (Ferrerías), desde el toque de oración hasta las diez y media, en cuya hora se celebrará el funeral, por cuyo piadoso acto les quedarán sumamente agradecidos.

Tortosa 21 de Junio de 1934.

MADRID

INQUIETUD

Ja deia en la meua darrera crònica que ací hi ha una part de polítics que només veu en la qüestió catalana la simple i senzilla qüestió difícil que pot tombar un Govern al qual cal substituir... No veuen el drama col·lectiu, no se n'adonen de la situació en què es col·loca un poble, no volen pensar en l'horitzó seriós del problema... A certs polítics només els interessa la part tèbia i suau de l'andèdota política.

—A ver si con esto de Cataluña cae el Gobierno Samper...

I res més. I bé? Què pot passar? Suposem que cau el Govern Samper i que puja un altre Govern... Es que ja està resolt el problema? Quina sortida queda? Ah, només queda una sortida que no hem pas de comentar ni dibuixar ara nosaltres, perquè no és pas el deure d'un comentador polític donar solucions de Govern. Ací hi ha problema plantejat d'una alta responsabilitat. El Tribunal de Garanties Constitucionals, excedint se, nega categòricament capacitat legislativa al Parlament de Catalunya sobre matèria de dret civil. Catalunya, enfortida per raons donades pels que atacaren l'Estatut (Sánchez Román, per exemple), con sidera que és un dret inalienable amb la seva responsabilitat autonòmica. Hi ha un Govern que per haver estat l'autor del recurs pot caure d'un moment a l'altre o no. I bé, després, què?

Perquè el moment greu no és ara. El moment greu per a Catalunya és quan un altre Govern s'encarregui de negociar amb Catalunya i es trobi amb què la llei està en marxa i que no es pot tornar enrera. Es aleshores que aquell Govern també té un conflicte dramàtic que pot costar li la vida quan per un esperit de germanor egoista comencin a sortir les trompetes de «La Marcha de Cádiz»... Ah, aleshores és el moment perillós. Aques Govern potser que s'atreveixi a dur a terme la campanya. Confesso que tal i com estan les coses, d'ésser un ministeri feble passaria a ésser un Govern prou fort, perquè les assistències anti-catalanes i monàrquiques serien considerables. Si el senyor Samper no pot o no vol arribar a aquests extrems, el Govern que vingui, un cop fracassada la possibilitat contemporitzadora, realit zarà la política de gest adust i de mà forta. D'això n'estic més convençut. I moltes de les simpaties que ara troba Catalunya es convertiran en un nou atac:

—Con los catalanes no se puede ir a ninguna parte. Son demasiado exclusivistas. Nosotros queremos resolverlo por las buenas, pero se han negado. Allí ellos con el Gobierno Samper, pero nosotros no queremos satisfacer sus anhelos... etc., etc.

Els Governos són transitoris; el que resta mentre duri l'actual estat de coses és el text de la sentència del Tribunal de Garanties

Constitucionals, el que queda i el que servirà per a donar feina als advocats per a litigar en tota ocasió. Els Governos poden assegurar la lleialtat pròpia, i això encara no sempre, però no poden assegurar mai el pla dels successors... Les lleis són lleis, els decrets són decrets. I encara que les lleis es puguin derogar, amb ca facilitat amb què s'ha derogat la llei de Termes Municipals, és un xic més difícil quan es tracta del Poder d'un poble autònom.

La situació, doncs, és aquesta: ara tot és deixar el Govern amb el seu compromís amb Catalunya. Són molts els pressuptes hereus de la solució Samper. Si aquest cau, quan el nou Govern vingui, farà una declaració de simpatia i voldrà resoldre ho tot amb un acatament del Parlament de Catalunya al Tribunal de Garanties Constitucionals, i donant paraula després que es pot legislar amb un altra títol, etc... Com que Catalunya no acceptarà aquesta facècia, aleshores és el moment greu.

Han tornat a córrer rumors sobre possibles cops d'Estat. La cançó, tot i ésser vella, té un altre to. La gent es pensa que som com uns anys enrera i que són possibles actuacions com aquella famosa de l'assalt al «Cu Cut!» La gent recorda els noms del general Luque i la trista situació d'uns liberals, com els de Moret, que per tal d'heredar una situació política es prestaren a tot... Hom recorda coses i diuen que si faran i deixaran de fer... Qui sap el que pot passar en aquestes hores tenebroses que s'atansen. El que si asseguro és que la solució, per no ésser fàcil, està voltada d'aquella dramàticitat que fa preveure finals gens falguers...

FRANCESC MADRID

¡Alerta ciudadanos!

Las derechas preparan una sesión patriótica para tratar del problema catalán.

Las derechas prepararon muchas sesiones patrióticas para lograr la separación de Cuba y Filipinas.

Las derechas añoran otra vez la «Marcha de Cádiz».

¡Cuidado con ellas! Por Cataluña y por el resto de España, alerta!

Suscríbese y lea EL PUEBLO

PERFILES

AHI VA UN PATRIOTA..

—¿Quién es?

—Un tipo muy español, desgraciadamente para los españoles. Perdió Cuba y Filipinas y volvió a la península cantando la marcha de «Cádiz». Cuando Galdós le increpó en nombre de España, quedó un poco aturcido. Pero pronto se rehizo. Había que mantener la Corona y la Compañía de Jesús, base de la gran banca nacional. Y las mantuvo. ¡Pero cómo! Con fusilamientos, con martirios, con vejaciones, con generales sin escrúpulos, con políticos de alcoba, con frailes encubridores, con una policía mediatizada, con grandes negocios sucios que impañaban la inquietud en los alturas, con el hambre en el campo, con la esclavitud proletaria en la ciudad, con eucarísticos congresos y damas de las que se beben el aceite de las lámparas en las iglesias, con crisis orientales, con empréstitos ruinosos, con ejecuciones injustas, sonrojantes; con elecciones tramposas, amparadas en sus desmanes por la fuerza pública; con una dictadura de seis años y medio, con... ¡Tantas vergüenzas! Pero llegó un día en que la justicia popular acabó con la tradición borbónica. Y ese tipo, tan español, agazapado, medio muerto de estupor, sacó de nuevo la cabeza y empezó su otra etapa patriótica con la que se va a acabar también muy pronto. Saltó el 10 de agosto a dar un paseo a las cuatro de la madrugada, hasta que le sorprendieron los guardias de Asalto. En el destierro se pasó todo el tiempo cantando la marcha real y poniéndole flores a un retrato de D. Alfonso. Luego aprovechó la tibieza republicana, por llamarla de alguna manera, sin emplear palabras gruesas, volvió a sus tareas, y ya está planeando otra campaña chinchinesca en combinación con Cambó. ¡Viva España! Y mientras, la verdadera España, la que no se deja encandilar por las gestas guerreras de la Historia; la que piensa y siente, y se enorgullece de su maravillosa civilización latina; la España de nuestros amores, se ríe al verle pasar y exclama: «¡Ahí va un patriota!» Y él se contonea y se engaña a sí mismo. Pero no deja de advertir que a su alrededor no hay más que grupos de chicos que le corren por las calles. ¡Lo mejor que podía ocurrirle! Es un tipo muy español, muy español, desgraciadamente para los españoles.

IGNOTUS

APOSTILLAS

Lector, sácanos de dudas:
¿Para qué sirve un jergón dentro de una sacristía?

¡No seas impaciente, lector!
Imaginate a un curita de aires flamencos y que fuma «caliquenyo»

enseñando desde la puerta del templo una cartera repleta de billetes a una «camarera» para conseguir la conquista y hacerla caer en el garlito.

Este es el llamado Landrú de Sotana. El que va de boca en boca, por el succedido de la ciudad, oveja rebelde del rebaño de las «cortanas de templo».

CLARINETE